

жатъ свободно подъ тежестъта на въоръжението си и падали единъ следъ другъ. Балдуинъ се завтеклъ да помогне на своитѣ хора, отчаяно се отбранилъ съ сѣкирата си, докато изведнажъ изчезналъ въ ожесточената битка. Графъ де Блуа, 300 рицари и много войници паднали на бойното поле. Маршалъ Вилхардуенъ и Дандоло до залѣзъ слънце отблъсвали всички нападения на българи, гърци и кумани върху лагера предъ Одринъ и събирали бѣгълцитѣ. Презъ нощта франкитѣ запалили много огньове по аванпостовѣтъ си и, преследвани отъ Калояна, отстъпили въ боенъ редъ къмъ морето и въ недѣля сутринта стигнали до Родосто. Балдуиновиятъ братъ Хенрихъ, храбъръ и благороденъ юноша, билъ избранъ за „байло“ (управителъ) на осиротѣлата империя; следъ нѣколко недѣли умрѣлъ и Дандоло.

И тъй, следъ изтичането само на една година, отъ Латинската империя въ Тракия останали само Цариградъ, Родосто и Силиврия; Ренъ билъ съвсемъ откъснатъ въ Пловдивъ¹¹.

За участиа на Балдуина дълго време никой нищо не знаелъ, пъкъ и до наши дни тя не е напълно изяснена. Два месеца следъ битката Хенрихъ, писалъ на папата, че Балдуинъ е живъ и здравъ въ пленъ и че Калоянъ се обнася доста добре съ него¹². Папата искалъ отъ българския царъ да сключи миръ съ латинцитѣ и да пусне на свобода императора, иначе би се натъкналъ на много неприятности отъ страна на латинци и маджари; но Калоянъ, изглежда, посрещналъ папския пратеникъ не съ обикновеното уважение и отказалъ да изпълни желанието на папата¹³. Балдуинъ въ сѣщата година умрѣлъ и не се знае какъ. Маршалъ Вилхардуенъ нищо не говори какъ е умрѣлъ той. Той бележи само, че на баронитѣ било съобщено, какво „императоръ Балдуинъ умрѣлъ като пленникъ у Калояна“. Робертъ де Клари разправя, че императорътъ изчезналъ презъ време на битката и че отъ тогава никойнищо не е чувалъ за по-нататъшната му съдба. Гъркътъ Никита разказва, че, когато тракийскитѣ гърци минали на страната на латинцитѣ, Калоянъ, разсърденъ, заповѣдалъ да изведатъ Балдуина отъ затвора, въ който той се мжчелъ дълго време въ окови, да му отсѣкатъ ржцетѣ и краката и да го хвърлятъ въ единъ трапъ, въ който той умрѣлъ следъ тридневни страшни мъки. По-късниятъ историкъ Акрополитъ възпроизвежда стария разказъ за Крума и за черепа на императора Никифора: Калоянъ ужъ сжщо тъй заповѣдалъ да му направятъ чаша отъ черепа на вѣнценосния му пленникъ. Алберикъ¹⁴ пъкъ разказва, че Калояновата жена куманка, следъ безуспѣшни опити да прелъсти красивия пленникъ и да сломи цѣломъждрието му, наклеветила го и че по Калоянова заповѣдъ той билъ жестоко насѣченъ на парчета; този разказъ, обаче, много напомня библейската история на Иосифа съ жената на Пентефрия. Двадесетъ години следъ това въ Фландрия се явилъ псевдо-Балдуинъ и си намѣрилъ много привърженици, докато не билъ наказанъ съ смъртъ въ Лилъ.

Презъ сжщото време Шишманъ (Ψευδομένος), Калояновъ намѣстникъ въ Просѣкъ, отгдето не много преди това билъ изгоненъ Стрѣзъ, възползуванъ отъ отсъствието на краля Бонифация, обсадилъ въ съюзъ съ гражданитѣ гърци кралица Маргарита въ Солунската крепостъ. Още презъ лѣтото Калоянъ дошълъ на помощъ на обсадителитѣ. Бонифаций бързо се върналъ отъ Пелопонесъ и при все, че успѣлъ да спаси Солунъ, трѣбвало да отстъпи на българитѣ почти цѣла останала Македония. А пъкъ и отъ по-рано още Калоянъ билъ да завзелъ Охридъ и други градове и крепости на западъ, когато въ тѣхъ нѣмало нито латински, нито византийски гарнизони¹⁵. Отъ Македония Калоянъ потеглилъ къмъ Пловдивъ, въ който на повечето отъ населението, особено пъкъ на павликянитѣ, омръзнала франкската властъ.